
1713, quan Europa va abandonar els catalans - Marfull

Autor:

Data de publicació: 13-05-2019

La meitat d'Europa autoritzà, fa tres segles, a desmantellar una corona amb més de cinc segles d'història, a canvi de posar fi a una guerra pel control de l'imperi colonial. Com a resultat, es van acabar els drets i privilegis civils i institucionals dels regnes que en formaven part. El principat de la corona, Catalunya, va perdre allí la seva autoritat davant del rei, tallat per la implantació d'un sistema parlamentari únic a Europa, i el rei va exercir el dret de conquesta. Amb el Tractat d'Utrecht, el 1713, es va trencar l'aliança europea contra els Borbó, i aquests, en prendre possessió de "les Espanya", van imposar la seva autoritat sota el model castellà. El Principat de Catalunya era una moneda que facilitava la distribució, acord, els drets colonials i el començament de la fase més fructífera de la colonització europea del món.

Història, 10 de maig

La meitat d'Europa autoritzà, fa tres segles, a desmantellar una corona amb més de cinc segles d'història, a canvi de posar fi a una guerra pel control de l'imperi colonial. Com a resultat, es van acabar els drets i privilegis civils i institucionals dels regnes que en formaven part. El principat de la corona, Catalunya, va perdre allí la seva autoritat davant del rei, tallat per la implantació d'un sistema parlamentari únic a Europa, i el rei va exercir el dret de conquesta. Amb el Tractat d'Utrecht, el 1713, es va trencar l'aliança europea contra els Borbó, i aquests, en prendre possessió de "les Espanya", van imposar la seva autoritat sota el model castellà. El Principat de Catalunya era una moneda que facilitava la distribució, acord, els drets colonials i el començament de la fase més fructífera de la colonització europea del món.

Catalunya i la resta de regnes de Catalunya, València i Mallorca, es van negar a renunciar als seus drets civils i exercir l'autogovern. Avui, tres segles més tard, Catalunya demana expressar, de nou, la seva voluntat, ja que Espanya i Europa ho van negar, provocant una configuració política anòmala d'Espanya i una selecció cultural hostil, autoritària i mai acceptada de bon grat.

Ara no hi ha motius colonials, monàrquics o religiosos que justifiquin descuidar-ho, sinó que hi ha motius ètics, en la seva màxima expressió fonamental, que justifiquin prendre una decisió correcta sobre el "cas dels catalans". Però Europa i, per descomptat, Espanya es nega a reorientar el desenvolupament històric just.

Per aquest motiu, donada la reiterada desautorització de la realitat civil, sociocultural i nacional catalana, present i històrica, i davant la determinació passiva i insuficient de la Unió Europea, és convenient exposar l'origen dels esdeveniments que van canviar de forma hostil les relacions de Catalunya dins del concepte d'Espanya, i que van ser la causa d'una induïda distorsió de la història que ha persistit fins ara. Seria lògic que aquests detalls no fossin necessaris aquí per relacionar-los, però com que el tema es discuteix als mitjans de comunicació i en institucions estatals i europees, així com en certs cercles intel·lectuals relacionats amb això, és crucial per a reviseu els fets i actualitzeu la seva rellevància.

Europa i Espanya han d'assumir el repte de revisar la història comuna i d'incorporar-hi els catalans, com a exercici de memorització necessari per construir l'empatia cultural necessària per protegir, legitimar el referèndum d'autodeterminació que Catalunya reclama, després de públic, debat obert i honest, de totes les parts implicades.

Atenent a la responsabilitat comuna que uneix, amb la meitat d'Europa, amb el desmantellament de l'autoritat catalana, amb les signatures dels tractats dels Pirineus (1659), de Rijswijk (1697) i d'Utrecht (1713) i, assistint a la pols desigual que, una vegada més, Espanya fa exercici sobre els catalans, cal recordar. És per imperatiu ètic. És adequat reposar els valors que han de permetre que qualsevol llei respongui correctament al seu propòsit fonamental: un ordre just i piados del govern dels estats, l'expressió del judici lliure sense coacció i coneixement complet de la memòria cultural

humana. Europa, juntament amb Espanya, ha de prendre la qüestió històrica com un exercici de memòria comuna idònia per treballar l'empatia cultural necessària per prendre la decisió justa, i per protegir, legitimar el referèndum d'autodeterminació que ofereix Catalunya, després del debat públic, obert i honest de totes les parts implicades.

No es pot retreure a Europa que no disposi d'una informació justa i honesta sobre els catalans, que el braç institucional de la historiografia espanyola ha distorsionat per raons de poder. Però Europa va signar el Tractat d'Utrecht el 1713, i d'aquesta és conscient. I, molt especialment, el Regne Unit, que gràcies a això va obtenir els privilegis que ho van portar al domini de bona part del món, i de Gibraltar, que va ser conquistada amb les tropes catalanes, el 1704. Amb la presa de Gibraltar (i, durant el segle XVIII, de l'illa de Menorca), Anglaterra podia controlar la ruta amb Àsia i, al segle XIX, fins al segle XX, va prendre possessió d'Egipte i Terra Santa, en un capítol de la història que va acabar amb l'Imperi Otomà, el 1919, amb motiu de la Primera Guerra Mundial, i amb la creació de l'Estat d'Israel, el 1948, després de la Segona Guerra Mundial. Amb el Tractat d'Utrecht, a la vegada, la meitat d'Europa va dividir els drets sobre el projecte colonial, fins llavors custodiada pels monarques ibèrics, amb l'aprovació del Vaticà. En el cas del Regne Unit, tot això va ser possible després d'unir els parlaments d'Escòcia i Anglaterra amb l'Acta d'Unió de 1707, iniciant així noves i pròsperes aliances. Però, de fet, hi va haver una aliança anterior, amb els catalans, el 1705, segellada a Gènova, que Anglaterra ha esborrat de la seva història. En aquest pacte o tractat, Anglaterra va prendre part en la guerra de successió i es va comprometre a defensar la causa catalana contra els Borbó i la seva aliança amb l'arxiduc Carles d'Àustria, incorporant el compromís de defensar els seus privilegis. Es va pensar en una estratègia geopolítica. A canvi, Anglaterra enviava 10.000 soldats a Catalunya i lliurava 12.000 rifles. Per aquest motiu, és conscient de la seva responsabilitat envers els catalans. Va ser ells els qui, el 1704, van enviar desenes de vaixells a la costa de Barcelona per proposar una aliança contra les pretensions borbòniques pel control de l'Imperi espanyol i, per això, va començar la Guerra de Successió. Però la guerra no va tenir el resultat esperat per als catalans. Després d'una batalla oberta en diversos fronts, Anglaterra va abandonar la causa catalana i va començar, a canvi, la seva singular empresa colonial.

Des de llavors, Anglaterra i el Regne Unit tenen un deute excepcional amb els catalans.

Des de llavors, Espanya és eminentment castellana i insisteix que la seva castellania és un dret històric. Per això, ha desvirtuat el significat de la història d'Espanya, que es presenta com un projecte eminentment castellà, quan en realitat no era així. Ha transformat la "guerra de successió espanyola" en un episodi menor, que va permetre a Espanya sortir del jou feudal i, per contra, nega i esborra, davant la consciència col·lectiva de la història, la innegable tradició parlamentària dels catalans. Les seves institucions, els seus drets històrics i els seus privilegis van sorgir en el desenvolupament dels drets civils que Europa porta des de l'edat mitjana. Al mateix temps, afirma que l'empresa colonial va ser castellana des dels seus inicis, sense veritat, i negant l'autoritat de la Corona d'Aragó a la corona espanyola, la fusió de la qual es materialitza amb l'acumulació de poders a Carles I d'Habsburgo. Només recordeu els poders que van sorgir de la corona catalana, aragonesa i italiana, anomenats Aragó i els de Castella.

Lluny d'intentar de dignificar l'empresa colonial, és important reconstruir la seva raó original per les consideracions històriques que comporta. És perquè és un signe que, en un moment determinat, hi havia una altra empresa colonial que també era catalana i de la qual no es coneix res. I Catalunya, Espanya, Europa i tota la humanitat tenen dret a conèixer-la.

En el testament de Fernando de Aragón, de 1516, el rei indica que deixa a la seva filla Juana (entre altres poders) "la part Nos pertany a les Indies de la Mar Oceana" (està escrit en català i significa "la part que Pertanyem a les Indies del Mar de l'Oceà ") (Font: Fundació Casa d'Alba, vegeu Biblioteca Històrica de la Universitat Complutense de Madrid, <http://biblioteca.ucm.es/blogs/Foliocomplutense/8013.php>). Després, informa sobre alguns dominis de les Índies que, com a rei d'Aragó, diu que trasllada la seva filla. I informa en català, quan, oficialment (inaudit), el rei Fernando no coneixia el català. I no és una curiositat, ja que hi ha múltiples evidències que ho corroboren. Nombrosos mapes, datats oficialment del segle XVI, bàsicament conservats a tot el món (fora d'Espanya), mostren els símbols catalans a les possessions oceàniques espanyoles, juntament amb altres singularitats com la presència de banderes amb Half Moon a Amèrica (mapes de Jorge Reiné, 1519; de Guillaume El Testu, 1555; de Bastian Lopes, 1558; de Lázaro Luís, 1563; de Domingo Teixeira, 1573; de Joan Oliva, 1614; etc.).

Aquesta qüestió, lluny d'intentar de dignificar l'empresa colonial, és rellevant a causa de les consideracions històriques que comporta. És perquè és un signe que, en un determinat moment, hi havia una altra raó colonial original que era també catalana i de la qual no es coneix res. I Catalunya, Espanya, Europa i tota la humanitat tenen dret a conèixer-la. D'altra banda, qüestiona tant la castellanització sense precedents dels reis de la Corona d'Aragó des de principis del segle XV com la comunió mítica de les corones de Castella i Aragó amb el matrimoni de Ferran i Isabel, així com del castellà. supremacia d'aquesta aliança. Per tant, és convenient recordar la resta de possessions i dignitats que Fernando de Aragón va donar a la seva filla Juana. Eren: el Principat de Catalunya, els territoris del Rosselló i la resta de la "Catalunya Nord", els regnes d'Aragó, València, Mallorca, Sardenya, Sicília, Nàpols, les ciutats de Bejaia, Alger i

Trípoli (a Àfrica), i, de manera singular, les dignitats (titulars) del duc d'Atenes i Neopatras, rei d'Hongria, rei de Jerusalem i emperador de l'Imperi Romà. Segons l'historiador Jerónimo Zurita (el 1580), Fernando el Catòlic rep els drets de l'emperador de l'Imperi Romà d'Andrew Palaiologos, el 1502, mentre que segons altres fonts la dignitat de l'emperador romà és compartida amb el tsar de Rússia hereu legítim (per això l'àliga romana de doble cap que mira a la seva bandera).

Al seu lloc, Castella va aportar els territoris peninsulars a la reina Juana. Aquest és un significat històric il·lògic més si es té en compte el gran nombre de possessions de la meitat d'Europa que acumula el rei Charles. Tot i que els historiadors afirmen el contrari, no té sentit que l'empresa colonial sigui castellana des dels seus inicis. Certament, existeix la presència aclaparadora del castellà a les colònies d'Espanya, però també és cert que aquest imperi era eminentment castellà des del final de la Guerra de Successió espanyola, el 1715, quan va caure el Regne de Mallorca i, des de llavors, , podria haver imposat aquesta història, emmarcada en l'indubtable impunitat inquisitorial. La Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola es va crear el 1712 i la Reial Acadèmia d'Història espanyola el 1738. De la mateixa manera, l'anglès, el francès i el neerlandès van implantar les seves respectives llengües a les seves colònies d'Amèrica, Àfrica, Àsia i Oceania entre els segles XVIII i XX, com a llengües oficials després del desmantellament del sistema colonial, autoritzat des del 1945.

Sigui quina sigui la història real, la veritat és que Espanya, unilateralment castellanitzada des del segle XVIII, ha creat un imaginari contradictori per raons de poder. Des de llavors, Espanya ha estat insistint, de manera impulsiva, a imposar la seva autoritat davant de qualsevol evidència o indicació de la reconstrucció de l'autoritat catalana. En la seva fundació apel·la a la "Llei de la història". Aquesta llei persegueix que la legalitat sigui un acte d'autoritat sense necessitat d'un altre, en què se subordina la legitimitat. Quan, de fet, per a l'ordre correcte dels pobles, és evident que si aquesta subordinació no s'inverteix, és inevitable que hi hagi conflictes i falta d'autoritat a tots els nivells. En un ordre social i democràtic, la legitimitat és necessàriament la causa de la legalitat, i dir el contrari és negar la realitat, el passat, el present, el futur i la dignitat humana.

Espanya s'adhereix a la seva llei i l'utilitza com a justificació per negar la singularitat catalana, així com a recriminar el seu dret a exercir la seva voluntat social i cultural, sense veritat històrica. I, per això, aquesta llei es converteix en "l'esclavitud de la llei" que recorda, una vegada més, els abusos de l'imperialisme colonial.

Davant de la denúncia catalana dels abusos de l'autoritat espanyola, que exerceix, durant segles, instruments de dominació sobre ells, Espanya apel·la a la "Llei de la conquesta", sense reconèixer-la públicament. La "Llei" a la qual apel·len tant el Govern d'Espanya com la seva Majestat el Rei és una "Llei humana" que, efectivament, serveix per mantenir un ordre determinat a l'Estat espanyol. Però, aquesta llei, quan s'utilitza com a justificació per negar la singularitat catalana, quan s'utilitza com a justificació per negar el dret de la societat catalana a exercir la seva voluntat social i cultural, quan manca de història pròpia, quan envia a la presó als representants polítics i civils de la societat catalana, es converteix en "l'esclavitud de la llei" que recorda, una vegada més, els abusos de l'imperialisme colonial. És una "Llei artificial" lluny de la seva legitimitat quan nega el dret internacional dels pobles del món a exercir la seva autodeterminació de manera pacífica.

A partir d'aquesta reclamació, aquest article descriu els fets crucials que van precedir a la Guerra de Successió Espanyola (1701 / 1705-1715), i recupera d'aquesta manera el seu veritable significat. Va ser una guerra internacional imperialista i colonial, en la qual hi havia vencedors i perdedors, abusos i traïcions, com el que va exercir Castella, en nom dels Borbó, als regnes catalans: el Principat de Catalunya, el Regne de València i el Regne de Mallorca. I tot això es va produir quan Europa estava involucrada en guerres religioses, de poder i de prestigi, entre llinatges i corrents de pensament. Al fons, la incòmoda evidència d'un imperialisme colonial evitava qualsevol vèrtex constructiu del debat públic, en un moment en què no hi havia llibertat d'opinió sense risc de acabar a la feina, juntament amb tota la seva família. El cristianisme evangelitzador del Nou Testament no tenia res a veure amb la colonització militar i la destrucció, per no dir el genocidi, que va generar.

L'origen d'aquests esdeveniments hauria de ser contextualitzat amb la Guerra dels Trenta Anys (1618-1648), que va finalitzar el 1648 amb el Tractat de Westfàlia. En aquest pols estava en joc la història i l'evolució de múltiples nacions, a Europa occidental, tot rastrejant els límits territorials dels regnes cristians i de l'Imperi otomà a Europa de l'Est. L'autoritat monàrquica en qüestió era la dels Habsburgo, recolzats per la Societat de Jesús, i el seu intent d'imposar un imperialisme catòlic universal per a Europa i per al projecte colonial. El repte de la reforma cristiana dirigida per Luther, Calvin i la monarquia anglesa estava en joc. En aquest context, França, controlada pel Cardenal Richelieu, va posar contra ells la meitat d'Europa, aprofitant el conflicte religiós per al seu propi benefici.

Com a resultat d'aquesta lluita, es van reforçar les institucions estatals i es va desmantellar part de l'autoritat monàrquica i religiosa. En alguns casos, es van consolidar els processos d'independència, destacant Holanda i Suïssa,

i en d'altres es van elaborar processos de secessió, com el que dividiria Espanya i Portugal, que es materialitzaria amb el Tractat de Lisboa el 1669. El Principat de Catalunya també va començar, juntament amb Portugal, el 1640, la secessió d'Espanya, però no va aconseguir el seu objectiu. Catalunya va buscar refugi del rei de França, que es va convertir en comte de Barcelona, ??però Castella la va impedir i, en canvi, Catalunya va acabar dividida entre Espanya i França, establint la frontera actual pels Pirineus. Aquest repte va acabar amb la derrota catalana, i amb la meitat del Principat ocupat per les tropes franceses. Després d'anys de negociació, es va imposar un tractat de pau, que va significar la divisió de terres catalanes entre els monarques borbònics i els Habsburgo. El 1659 el Tractat dels Pirineus va ser segellat entre Lluís XIV de França i Felip IV d'Espanya. Es va establir una aliança matrimonial entre les dues corones, resultat de la creació dels drets dinàstics del duc d'Anjou, que, dècades després, acabaria convertint-se en el primer rei borbònic d'Espanya, coronat com Felip V. el tractat va lliurar el nord de Catalunya a l'autoritat francesa, i França va assumir la Flandes i el ducat de Luxemburg.

Però la lluita pel control de Catalunya va continuar, aquesta vegada amb constants incursions franceses. Entre els anys 1673 i 1697, es va produir una guerra permanent a Catalunya per l'avanç francès, que va acabar assetjant i ocupant Barcelona el 1697, en una guerra en què Lluís XIV de França es va enfrontar a l'anomenada Lliga dels Habsburgo, constituïda el 1689 per la Imperi austríac, Anglaterra, les Províncies Unides dels Països Baixos (Holanda), Espanya, Savoia i la Santa Seu. El conflicte es va segellar amb el Tractat de Rijswijk el 1697, on Espanya va recuperar Luxemburg i Catalunya i, a canvi, va lliurar la part occidental de l'illa de Santo Domingo a França (després Haití). El Sant Imperi Romà alemany va recuperar Friburg i Breisach; Anglaterra li va tornar a Nova Escòcia, a l'est de l'actual Canadà; i Estrasburg va romandre a França. A més, una altra de les conseqüències del tractat de "pau" va ser la possibilitat que França accedís al tron ??d'Espanya després de la mort de Carles II i el conflicte tornés a començar amb el seu testament, el 1700.

Els catalans van defensar la Confederació d'Estats Units i un ordre més lliure i equilibrat a Europa, en temps de guerres fortes i violentes per al control colonial i on els diferents models d'autoritat monàrquica van tendir a perpetuar-se amb més o menys èxit.

A principis del segle XVIII, Catalunya es trobava enmig de les aspiracions monàrquiques, absolutistes i imperialistes dels Borbó, que es van oposar als Habsburgo, desitjosos de ser els que van liderar el poder colonial d'Europa i van tenir por de ser sotmesos. Dit això, quan va lliurar l'imperi espanyol als Borbó, entre 1701 i 1704 es va reafirmar una altra "Lliga europea dels Habsburgo", però aquesta vegada Espanya i França (juntament amb el Regne de Navarra) van ser els principals adversaris. En aquest moment històric, la causa catalana es va aliar amb la Lliga santa europea, abans de desmuntar-se per distribuir el projecte colonial. Els catalans, en la Guerra de Successió Espanyola, van defensar la confederació d'estats "de les Espanya" i un ordre més lliure i més equilibrat a Europa, en un moment de guerres fortes i violentes per al control colonial i on van tendir diferents models d'autoritat monàrquica. dominen amb més o menys èxit. El rei Carlos III d'Habsburgo (des de 1711 l'emperador Carlos VI d'Alemanya), juntament amb la reina Ana d'Anglaterra, Holanda, Portugal i Savoia, van defensar el mateix ordre, abans de l'absolutisme borbònic impulsat des de França.

La Reina d'Anglaterra havia promès defensar i garantir les llibertats i els privilegis dels catalans en el Pacte de Gènova de 1705, si el Principat de Catalunya sumés a la guerra contra els Borbó, fins llavors un dels principals enemics d'Espanya. L'any 1713, però, el pols colonial, la recent coronació com a emperador de l'arxiduc Carles i el cost de la guerra havia canviat l'escenari. Europa es va asseure a Utrecht per negociar, sense Catalunya, i les seves llibertats i privilegis van quedar a la destinació dels assistents, on cadascú defensava els seus propis interessos.

Catalunya va sol·licitar al rei dels Habsburg, el 1712, la independència, a canvi de concedir a la resta de nacions d'Europa presents a Utrecht el seu dret a negociar i acabar la guerra, pel bé de les seves llibertats i les de l'Europa.

El comte, rei i emperador Carlos va abandonar Barcelona i va prendre la decisió de garantir i atendre l'evolució del procés de pau iniciat als congressos d'Utrecht, sent en una situació de desavantatge, però encara es va mantenir l'enfrontament amb les tropes borbòniques. Atesa les amenaces i les incerteses en aquesta negociació, Catalunya va prendre la decisió de mantenir la seva posició i les seves armes defensant la seva legitimitat. Dignaven la decisió del monarca que reconeixia com a legítima, però no renunciava a defensar els seus drets i privilegis davant la força desigual davant els Borbons francesos i castellans, reforçats amb aquests pactes, amb la convicció de l'autoritat moral de la seva causa i situació. Prova d'això és la carta que els representants del Principat de Catalunya - el Consell de Cent, la Diputació i el Braç Militar, coneguts com a Armes de Catalunya o els Tres Comuns - van tramitar al rei Carlos. Ell va dir:

"(...) Seria molt difícil defensar les parts separades del cos d'Espanya i obtenir el final proposat declarant aquesta guerra, que consistia a restablir la tranquil·litat d'Europa, impeding la unió de les dues monarquies. de França i

d'Espanya, que els Reis vostres Predecessors tenien tant en Cor per impedir, per les Renúncies que França no tenen cap manera de Reguard: Perquè la Terra de la Guerra subsisteix encara, i una Pau amb la qual el Cos d'Espanya és traslladat a la casa de França, no pot ser vist com una ocasió d'una nova guerra; perquè això donaria a França un augment dels mitjans per impulsar el progrés dels seus braços i complir els seus dissenys, formats fa molt de temps contra la casa d'Austria d'Agost, els seus països hereditaris, l'imperi i Europa. "

Després afegirien:

"Senyor, preguem la vostra Majestat catòlica amb el respecte més profund, que es complau en perseverar en una resolució tan important i necessària que hagueu pres, per mantenir i establir Espanya sota el domini de la vostra Majestat per la força de les armes. I si això passa que La fortuna decideix una altra cosa per la disposició d'un tractat de pau; i si els dominis d'aquesta monarquia han de ser dividits, demanem més respectuosament a la vostra majestat que protegeixi Catalunya i les províncies adjacents amb tot el vostre poder, de manera que si no es poden salvar amb tot el cos de la monarquia menys mantenir-se per separat. "

I va concloure la carta amb la següent declaració de principis:

"Oferim a la vostra Majestat a totes les Forces de Catalunya, de les nostres finques i de les nostres vides, per complir els vostres sagrats dissenys de la Majestat imperial i catòlica, i per a la nostra Serena Emperatriu més serena: perquè considerem que estem obligats a fer-ho o el deure. cap a Déu i cap a la vostra Majestat, per a la seguretat i la tranquil·litat d'Europa, la llibertat d'Espanya i el lliurament de la nació catalana ".

Aquesta carta es va transcriure, en anglès, al llibre La lamentable història dels catalans , publicat a Londres i datat el 1714 (pàgines 48-53) (Enllaç a la lectura del llibre és aquí .

Catalunya va mantenir l'esperança de la seva victòria fins al darrer dia, convençut que la legitimitat i la dignitat de la seva causa es superarien, però els fets van funcionar d'una altra manera. Ni l'emperador Carles ni els seus aliats europeus van atendre la voluntat dels catalans i van sentenciar la seva dimensió estatal, comproment en gran mesura fins i tot la seva dimensió nacional treballada després de set segles de tradició i llibertat. No són paraules lliures, el Tractat d'Utrecht, de 1713, és el document inequívoc que corrobora aquesta lamentable decisió. Amb aquest tractat es van segellar els acords comercials, on Anglaterra va obtenir Gibraltar i Menorca de la nova Espanya, també Nova Escòcia, la badia de Hudson i Terranova de França; i Àustria, les Províncies Unides (Països Baixos) i la Casa de Savoia van dividir tots els territoris que l'Espanya anterior havia acumulat a Europa, desmembrant la totalitat de la Corona d'Aragó i finalitzant-la de manera ignominiosa.

Els estats i les confederacions europees aliades inicialment aliades amb els catalans van obtenir grans avantatges i van prioritzar els seus interessos colonials i estratègics, abandonant els catalans al seu destí davant l'autoritat perduda dels Borbó.

La "lleï espanyola" que va suposar la imposició dels privilegis dels habitants de les dues Castella a tots els habitants del Principat de Catalunya no és altra cosa que la lleï colonial europea del Tractat d'Utrecht del 13 de juliol de 1713. va ser el pas anterior que va permetre imposar els Decrets de les noves plantes i una reestructuració polític-administrativa integral per garantir l'absolutisme de la postguerra, la desaparició del sistema parlamentari català, la Generalitat de Catalunya, el Consell d'Un Hundra, del braç militar català i del tribunal de contrafaccions. El tribunal de contrafaccions es va crear a la línia 1701 de la Constitució de l'Observació (de 1481), que va establir la submissió del rei a l'observança i el compliment de les constitucions catalanes i es va formar de manera igualitària entre els representants del rei. i la de la Conferència dels Tres Comuns. Va ser, en certa manera, el primer Tribunal Constitucional a Europa.

Anglaterra i Espanya van acordar, el 1713, la castellanització dels regnes catalans.

Europa va acceptar, amb la determinació del rei i la reina Anna d'Anglaterra i de Felip V d'Espanya, de donar continuïtat a les seves aspiracions colonials, que Catalunya s'assimilés al model de Castella, de la mateixa manera que els Borbó havien imposat prèviament als regnes. de València i d'Aragó. És a dir, en les negociacions del Tractat es va acordar que es convertiria en castellanitzat i que desapareixerien les seves institucions, lleis i privilegis. Detall del Tractat d'Utrecht, 13 de juliol de 1713:

"Tenint en compte que la Reina de Gran Bretanya no deixa de demanar de manera molt eficaç a tots els habitants del Principat de Catalunya (...) mantenir els seus antics privilegis lliures i intactes, el rei catòlic [Felip V], en atenció a la SM britànica, concedeix i confirma en el present a qualsevol habitant de Catalunya (...) tots aquells privilegis que posseeixen els habitants de les dues Castelles, que de tots els pobles d'Espanya són els més armats del rei catòlic ".

Aquesta decisió, inadequada per a un Tractat de Pau, va ser la raó per la qual Catalunya va decidir continuar la guerra tal com es va anunciar a la carta anterior. Després del Tractat d'Utrecht, Barcelona va ser assetjada durant més d'un any i va patir constants bombardejos per més de 40.000 soldats borbònics; 20.000 de Felipe V d'Espanya i 20.000 de Luis XIV de França. Va ser una guerra entre els catalans i els borbònics, amb 6.800 baixes catalanes i 14.200 baixes dels borbònics, que van acabar l'11 de setembre de 1714. Barcelona va resistir l'ajut exterior dels mallorquins i el subministrament d'aliments de Nàpols i Algèria. Mallorca, Eivissa (Eivissa) i Formentera van caure deu mesos més tard, l'11 de juliol de 1715. Com a informació addicional, per entendre l'abast d'aquests esdeveniments, val la pena dir que després de la guerra el 20% de la Ciutat Comtal (Barcelona) era destruït per construir una ciutadella militar i, durant més d'un segle, a Barcelona no se li va permetre créixer més enllà de les seves muralles, construïdes al segle XIV (fins al 1853).

La guerra pel control de l'empresa colonial que Europa va deixar de banda amb el Tractat d'Utrecht, el 1713, va acabar amb el nou decret de plantes al Principat, el 1716, i aquest va ser l'origen de l'actual centralització de poders a Espanya sota el castellà. l'autoritat, així com l'origen de la manipulació definitiva de la història. Es va imposar la pau forçosa, però la guerra entre França, Espanya i el Regne Unit va continuar, sobretot a Amèrica del Nord. Com a resultat d'això, van néixer els Estats Units, va esclatar la Revolució Francesa, Espanya va acabar perdent totes les seves colònies i, durant tres segles, Catalunya no deixa de demanar-li el tracte amb respecte a la Espanya castellana. Negar la raó colonial en el desmantellament de la nació catalana és un acte reprovable. Dir el contrari i posar com a prova la manipulació de la història és actuar de mala fe.

Tan:

Correspon a Europa i l'ordre internacional, a les bases argumentades aquí, donar una resposta digna, avui i tres segles més tard, a la voluntat catalana d'exercir la seva autodeterminació. Correspon a Europa i Espanya permetre la reconstrucció justa i necessària de la història de la colonització dels imperis cristians, amb la col·laboració del Vaticà i de la resta de congregacions, per donar veu als catalans i a totes les nacions, cultures i les civilitzacions presentades, pel bé col·lectiu de tota la humanitat. I correspon al Regne Unit i a Espanya, amb o sense l'ajut dels seus monarques, dirigir aquesta determinació.

L'ètica i la història (de la lluita pels poders), per diverses raons, difícilment troben en la veritat el seu argument. Quan això succeeix, no hi ha justícia. Però. Sobretot, es restringeix la restitució de la veritat justa, creant un problema de solucions difícils, que afecta generacions senceres, fins que la injustícia esdevingui insuportable i reivindiqui la història per imperatiu ètic. Aquest és el procés d'independència de Catalunya.

Andreu Marfull Pujadas